

DESIRE®

A romantic couple is shown from the chest up, positioned on a boat. The man, on the left, has a beard and is wearing sunglasses and a light blue button-down shirt. He is holding the boat's steering wheel. The woman, on the right, has long brown hair and is wearing a white lace-trimmed top. She is leaning her head against the man's shoulder, and he has his hand on her shoulder. The background is a bright, slightly hazy view of the sea and sky.

Kira Sinclairová
V zajetí oceánu

 HARLEQUIN®
TM

KIRA SINCLAIROVÁ

V ZAJETÍ OCEÁNU

PŘEKLAD

JARMILA BRYHOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinky březnových titulů mají mnohé společné. Všechny jsou poznamenané nefunkční původní rodinou, která je v podstatě donutila, aby utekly, snažily se postavit na vlastní nohy a už nikdy se nenechaly manipulovat, zneužívat a ovládat. Je jedno, že jejich původ je diametrálně odlišný: Kinley z povídky V zajetí oceánu pochází z vyloženě kriminálního prostředí, Cosima, hrdinka romance Dívka s modrou krví, zase pochází ze snobského, studeného prostředí vyšších kruhů a na Mile, plus size modelce, z povídky Když neplatí pravidla se podepsal tyranský otec v docela obyčejné, spíše chudé rodině. A i když se všechny upnou ke kariéře, skutečné uzdravení naleznou až v láskyplném a rovnoprávném vztahu. Neprozradím žádné tajemství, že to od jejich protějšků bude vyžadovat velkou dávku trpělivosti a pochopení. Ale právě s takovými muži se můžete setkat na mých stránkách.

Užijte si hezky četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Kira Sinclairová

V ZAJETÍ OCEÁNU



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Big Easy Secrets

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Kira Bazzel
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-221-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-222-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-223-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ten zmetek... Kinley Sullivanová třeštila oči na nuly blikající na obrazovce. *To nemůže být pravda.*

Přála si, aby to byl zlý sen, ale mrazení v zátylku a prázdný, svíravý pocit v žaludku ji přesvědčovaly o opaku.

Ocitla se na mizině. Všechno bylo pryč. Úplně všechno. Zmizelo téměř padesát milionů dolarů... právě se vypařily.

A co bylo ještě horší, někdo jí ukázal, zač je toho loket a oplatil jí stejnou mincí. Použil její vlastní metody, aby ji okradl. Z té proradnosti a bezohlednosti se jí dělalo špatně. Skutečnost, že přišla o poslední cent, nejenom znamenala, že vězí v obrovském maléru, ale také že nemá nejmenší prostředky na to, aby bojovala s čímkoliv, co přijde.

Konečně ji dohnala minulost.

Zatraceně, myslela si, že má víc času. Víc času na to, aby konala dobré skutky. Víc času na to, aby odčini-la napáchané zlo.

Kinley vždycky věděla, že si ji jednoho dne najde někdo z těch, které proti sobě poštvála. Nemůžete okrádat mocné grázly bez jakýchkoliv morálních zásad, o zločincích nemluvě, aniž byste vzbudili planoucí touhu po pomstě. A to se domnívala, že si vede velice dobře, protože se touhle činností zabývá už dvanáct let, od svých šestnácti.

A dotyčný, který ji našel, se s největší pravděpodobností nespokojí pouze s tím, že získal zpátky své peníze. Bohužel bude patrně lačnit i po krvi. A pokud se dostal k jejím soukromým účtům, najde určitě i *ji*.

Kinley se při tom pomyšlení vymrštila z kolečkové židle. Kolečka zarachotila po dřevěné podlaze střešního bytu, v němž poslední tři měsíce žila. Kinley vyrazila s povzdechem do koupelny a popadla tašku, kterou měla vždycky připravenou pro případ nouze.

Po rok starém incidentu s nevlastním bratrem a ruskou mafí – s bratrem, o jehož existenci se dozvěděla až v šestnácti, se tenkrát poprvé setkala tváří v tvář – si uvědomila, že jednou nadejde den, kdy bude muset odejít z domova narychlo bez svých osobních věcí.

Onen den očividně nastal.

Kinley hmátla po flešce zamaskované jako stříbrný přívěsek a přetáhla si ji přes hlavu. Chladný kov ji zastudil pod tričkem ve žlábkku mezi ňadry. Netušila, co s fleškou provede, ale usvědčující důkaz, který obsahovala, byl příliš důležitý na to, aby odešla i bez ní.

Pak se natáhla po ošoupaném batohu a chystala se do něj zastrčit svůj laptop, v rozletu ji však zarazilo charakteristické cinknutí právě obdrženého e-mailu.

Odklopila víko a rychle přelétla zprávu na monitoru. Záhloví e-mailu zelo prázdnotou, což bylo vrcholně neobvyklé. Chybělo komu, předmět i všechno ostatní.

Kinley klikla s bušícím srdcem dvakrát myší.

A procítěně zaklela, když se zpráva otevřela.

Tohle si ten mrzák ošklivě odnese.

Jameson Neally, známý jako Joker, se pohodlně uvelebil do kancelářského křesla. Stálo ho celé jmění, ale vzhledem k tomu, že trávil před počítačem

přes šestnáct hodin denně, to byly dobře investované peníze. A mohl si to dovolit...

Místnost okolo něj se nořila do přítmi rušeného jen září z několika počítačových monitorů. Bylo pozdě večer, ale situace by vypadala stejně i v pravé poledne. Do suterénu, kde si zřídil Jameson pracovnu, nedopadalo žádné světlo. A přesně tak to měl rád. Ne proto, že by mu vadilo slunce, ale proto, že mu vadily slídivé pohledy zvědavých sousedů.

Po většinu času se s nikým nestýkal, ale občas prohodil pár slov s manželským párem odvedle nebo s postarší ženou, která bydlela se svými čtyřmi kočkami přes ulici. Vždycky byl při tom zdvořilý a vyhýbal se konkrétním informacím, čím se vlastně živí.

Protože sdružení vlastníků by se možná nezamlouval hacker podnikající ze svého suterénu. Ve čtvrti žili příslušníci vyšší střední třídy. Domy se podobaly jako vejce vejci, stály víc, než si zasloužily, a odděloval je prostor užší, než bylo každému milé. Normálka.

A Jameson si tady vybudoval domov.

Dům koupil před několika lety, aby zapadl, ale pak zjistil, že se mu tam vlastně líbí. Čtvrt mu připomínala místo, kde žil společně s rodiči... dokud rodiče nezemřeli a on nezůstal úplně sám.

Vyhovovalo mu, že v Tampě svítí celý rok slunce, přestože si ho moc často neužíval. Hlavně to však bylo velké město, kde se mohl kdykoliv stáhnout do pozadí, kdyby potřeboval.

Všechno z toho mu však bylo tu chvíli úplně jedno. Během posledního roku sledoval kromě své obvyklé práce jistou ženu. Ne proto, že by mu za to platili, přestože na tom neprodělával, ale proto, že by nedokázal přestat, ani kdyby chtěl.

Kinley Sullivanová ho fascinovala, od prvního

okamžiku, kdy na něj vykoukla na obrazovce jeho počítače. Byla důvtipná a geniální. A podobná samotářka jako on.

Nikdy se sice nesetkali osobně, ale oba měli za sebou... komplikovanou minulost.

Jameson položil hlavu na opěrku křesla, zavřel oči a povzdechl si. Kinley Sullivanová ho kvůli tomu, co právě provedl, určitě zabije. Alespoň však nezabije nikdo ji. Dneska v noci. Pokud použila letenku, kterou jí před chvílí poslal e-mailem.

Jistě, bude zuřit, že jí ukradl všechny peníze, ale to se stává, když se s někým odmítáte přes rok spojit a pak se vám dostanou na kobytku skuteční bídáci.

Joker si nebyl ani jistý, kdo ti bídáci jsou, ale na tom moc nezáleželo. Kinley měla nadání poštvat proti sobě ty nejmocnější a nejbezohlednější lidi. Kdo pro ni představuje největší nebezpečí, zjistí tentokrát, až se dotyčná ukáže před jeho dveřmi.

Bože, prosím, ať se ukáže.

Kdyby Gray Lockwood, Kinleyn nevlastní bratr a jeho přítel a občas i šéf, zjistil, co udělal... Určitě by neocenil jeho metody. Přestože mu nic jiného nezbyvalo. Stopoval Kinley celé měsíce a vždycky byla krok před ním.

Což bylo frustrující a zahanbující. Zejména když se vezme v úvahu, že když si ji našli naposledy, postřelila ji ruská mafie. Nebezpečí se na Kinley Sullivanovou přímo lepilo a on měl z nějakého záhadného důvodu nehynoucí potřebu držet nad ní ochrannou ruku.

Chránit ji především samu před sebou.

Byla osamělá, a to už velice dlouho. Existovali však lidé, kteří jí chtěli pomoci. Gray mu poradil, aby netlačil na pilu. Jenom pozoroval. Gray chtěl, aby Kinley vylezla z úkrytu, až se sama rozhodne.

Joker chápal Grayovy argumenty. Kinley musela

dojít k závěru, že je jim ochotná věřit. A Gray také chápal, jaké to je, když člověk přijde o svobodu a možnost rozhodování. Strávil deset let ve vězení kvůli trestnému činu, jehož se nedopustil.

A celou situaci komplikovala skutečnost, že na něj ten trestný čin navlékla právě Kinley. Jistě, nevěděla tenkrát, co dělá, ani kdo si to odnese, ale...

Komplikace.

Proto prostě jenom pozorovali a čekali. Až do dnešního večera.

Gray by jeho plán patrně neodsouhlasil, na to teď však bylo stejně pozdě. Kinleyny peníze zmizely a přemístily se na jeden z jeho účtů v zámoří. Nemělo cenu do toho Garye zatahovat. Zatím. Ne do té doby, než se Kinley zjeví na jeho prahu a on zjistí, v jak velkém maléru dáma vězí.

„Ty mrzáku.“

Joker otočil hlavu za zvukem zastřeného hlasu. Nekontrolovatelně mu poskočilo srdce, přestože mozek mu už stačil oznámit, kdo přesně vstoupil do jeho soukromé svatyně. Hodiny předtím, než měla letenka, kterou předešlý den poslal, zajistit Kinley bezpečné přistání.

Jak ho, krucinál, našla? A jak se dostala do suterénu, aniž by aktivovala alespoň jedno z poplašných zařízení, která nainstaloval kolem celého domu?

Srdce mu bušilo jako zběsilé, ale nebylo to strachem. Dobře, ne skutečným strachem, protože si nemyslel, že by byla Kinley krvelačná. Jeho plán na první setkání však zahrnoval přeplněnou kavárnu, protože doufal, že přítomní hosté napomůžou zmírnit Kinleyn hněv a on využije příležitosti a přesvědčí ji, že v podstatě nespáchal podraz. Ani jeden z nich nebude chtít upoutat pozornost, tak proběhne slyšení bez jekotu.

Tenhle plán očividně nevyšel.

Kinley se vydala přes rozlehlou plochu suterénu a v očích modrých jako jasná letní obloha jí plál neředěný vztek. V prstech pravé ruky svírala pažbu tmavohnědé pistole a mířila na něj.

Jokera napadlo, že by si měl možná víc užívat pozemských radovánek, když ho nezajímá ani tolik hlaveň namířená na hrudník, jako spíš barva Kinleyných očí. A možná Kinley nezná tak dobře, jak si představoval po jedenácti měsících, jednadvaceti dnech a šestnácti hodinách pozorování.

Ne že by to počítal.

Suterén zabíral celou délku domu, jedna bytelná místnost vybavená servery, chladicím zařízením, monitory, klávesnicemi a kabely. Dům nad ním působil co nejnápadněji. Joker si dal nesmírně záležet na tom, aby zachoval fasádu samotářského, lehce praštěného počítačového nadšence.

A část té fasády se samozřejmě zakládala na pravdě.

Jameson s přimhouřenýma očima odhadoval, co má Kinley v úmyslu. Napjal se a připravil se na cokoliv, co bude muset podniknout. V nejlepším případě na akci, při níž žena, kterou se snaží ochránit, neutrpí žádnou škodu.

Kinley se pomalu blížila, stále mu mířila na hrud', ale soudě podle řeči jejího těla se nechystala stisknout spoušť. Člověk, který okrádá celý život drogové dealery a věnuje ukořistěné peníze na odvykací programy pro drogově závislé, by přece nikoho nezastřelil, nebo snad ano?

„Kde jsou moje peníze?“ Ostrost v Kinleyných slovech projela Jokerovi až do morku kostí.

Pomalou se zvedl z křesla a rozhodil rukama v univerzálním gestu nevinnosti a míru. „Co kdybys sklonila tu zbraň, Kinley?“

„Co kdybys mi vrátil moje peníze, Jamesone?“

Samozřejmě znala jeho pravé jméno. To znalo jen pár lidí, jeho kontakt u FBI, její bratr, jeho partneři ve Stone Surveillance a jeho jediný přítel z dětství, s nímž udržoval kontakt. Nemělo ho to překvapit, ale překvapilo.

„Vrátím ti je.“

Kinley si pochybovačně odfrkla, ale k Jokerově lehké úlevě sklonila zbraň.

„Přisahám, Kinley. Jenom jsem potřeboval, abys přišla. To je všechno.“

Kinley se ušklíbala. „A to tě nenapadlo, že mě můžeš prostě požádat?“

Tentokrát byla řada na Jokerovi, aby vydal opovrhlivé zasupění. „Prosím tě. Žádám tě už téměř rok, a ty mě ignoruješ.“

„Možná ses měl dovtípit. Nebo požádat o malinko milejším způsobem.“

Jameson udělal několik kroků dopředu. Kinley neucouvla, ani se nenechala zastrašit. „Nebo zahnat do kouta. Kinley, hrozí ti nebezpečí.“

Nad okouzlujícíma modrýma očima se zvedlo jedno obočí. „A to je něco nového? Poštvala jsem proti sobě spoustu mizerů. Gray mě posledně nechal jít. Pořád jsem si říkala proč. Věděla jsem, že jsi jeho buldok. Pozorovali jste a čekali, až bude Gray připravený vrhnout se na kořist?“

Kinley na krutá slova Jamesona zabořila. Ne proto, že ho nazvala buldokem, ale proto, že ji všichni tak dlouho podráždili, vlastně po celý její život, že nečekala od nikoho nic dobrého.

Měsíce ji sledoval. Věděl, že si k sobě nikoho nepustí. Nemá žádné přátele. Dokonce ani známé. Ani zlaté rybičky.

Jeden samotář pozná druhého.

Kinley to má všechno pomotané.

„Gray netuší, co se tady děje. A tohle nebezpečí je větší než obvykle. Nejedná se o jihoamerického drogového barona ani o obchodníka se zbraněmi z východní Evropy. Tihle lidé se dají snadno najít a sledovat. Nevím, koho jsi naštvála tentokrát.“ A to ho děsilo. „Ale myslí to vážně. Dotyční se rychle se blíží. Bylo mi jasné, že odmítneš naslouchat hlasu zdravého rozumu.“

Kinley zacukal sval na bradě. Stiskla pažbu pistole. „A ty sis představoval, že když mě zaženeš do kouta a necháš mě zcela bez prostředků, dosáhneš toho, co chceš?“

Jameson pokrčil rameny a proti své vůli se samolibě usmál. „Přišla jsi, nebo snad ne?“

Pistole se začala pomalu zvedat. Kinley přeběhl po obličejí slabý záblesk světla z monitoru za Jokero-vými zády. Joker nesledoval dráhu hlavně, ale upíral pohled výhradně na Kinleyny oči. Snažil se odhadnout, co Kinley udělá, dokonce i v okamžiku, kdy mu tmavý, zející otvor na konci hlavně mířil opět přímo na hrudník.

Všechno nabylo na ostroti. Lehce pižmový pach, kterým byl suterén prostoupený navzdory veškerým snahám o vyvětrání. Rozpálené, kovové zvuky z přístrojů, které je obklopovaly. Hučení elektroniky a bzučení četných ventilátorů. Závan Kinleyna parfému, jemného, květinového a sladkého. Záblesk jejích tmavých vlasů, když si je odhodila přes rameno a odhalila ostře řezané lícní kosti v aristokratickém obličejí.

Jameson viděl, jak se v ní svářejí protichůdné pocity. Na jednu stranu mu chtěla ublížit, čemuž se vůbec nedivil, a na druhou stranu toho nebyla schopna.

Kinley Sullivanová se nacházela od svých šestnácti let na útěku. Sama, bez kohokoliv, o něhož by se mohla opřít nebo komu by mohla důvěřovat.

Krucinál, takhle žila už dlouho před tím, než utekla před rodiči a zločineckou existencí, kterou si její rodiče vybudovali ve Vegas.

„Ukážu ti ty účty, jestli se ti tím uleví. Pověz mi, kam mám převést tvoje peníze, a všechny ti je vrátím. Nechci tě připravit o to, co ti patří, Kinley. Jenom chci pomoci. Chci se postarat o to, abys byla v bezpečí.“

Hlaveň namířená na jeho hrudník se nepopohnula, ale Kinley naklonila zlehka hlavu.

Jameson zariskoval a dodal: „Přesně to samé si přeje tvůj bratr.“

„Aha, jasně. Zničila jsem mu život.“

Jameson věděl, proč si Kinley myslí, že to opravdu udělala, ale skutečnost byla o hodně složitější. „Nezničila jsi mu život, ale tuhle otázku musíte probrat mezi sebou.“

„Takže v okamžiku, když odložím pistoli, po mě skočíš, znehybíš mě a odvezeš mě k němu, že ano?“

Na Jamesona padl smutek z míry nedůvěry v Kinleyně hlase.

„Ne. Kdyby si Gray přál, abych tě k němu dopravil, postaral by se o to už před měsíci.“

„Aha, chápu.“ Tentokrát se usmála samolibě Kinley. „Oba víme, že mě už téměř rok sleduješ a vždycky se mi daří mít náskok a být krok před tebou.“

Kinley nebyla zase tak daleko od pravdy. A jistě, Jamesona to trochu štvalo. Ale ona pravda ho zároveň fascinovala. Víc, než by přiznal.

Byl špičkou ve svém oboru. Ale ve skrytu duše musel připustit, že Kinley je lepší. Nikdy by to však nevyslovil nahlas. Ani když stojí před namířenou pistolí.

„Každopádně máš moje slovo. Tohle nemá s Grayem nic společného. Hrozí ti nebezpečí a nenapadl mě lepší způsob, jak tě zachránit.“

Joker se pomalu obrátil ke klávesnici. Poklepal jedním prstem na několik kláves a na monitoru za jeho zády se objevila požadovaná informace. Stál natočený tak, že neviděl na celou obrazovku, ale byl si jistý tím, co na ní naskočilo.

Dokud Kinley neprohlásila. „Velice vtipné, Joke-re. Nuly na svém bankovním účtu jsem už viděla.“

O čem to proboha mluví? Joker otočil hlavu a vytřeštil oči na obrazovku. Tam, kde se měly skvít miliony dolarů, na něj jen mrkaly tři nuly a jediná desetinná čárka.

„Do pr...“

Kdosi byl o jeden krok napřed před nimi oběma.

DRUHÁ KAPITOLA

Kinley měla co dělat, aby se nerozječela. Nemohla si však dovolit dát před mužem před sebou najevo zoufalství a hrůzu, které ji zachvátily.

Byla naprosto na mizině.

Do žaludku se jí zahryzl známý strach, s nímž se potýkala prvních pár let poté, co zůstala odkázaná sama na sebe. Jistě, měla tenkrát na účtu miliony dolarů, ale kdyby se jich dotkla, cítila by se provinile, protože ty peníze byly kradené. Nicméně jí bylo šestnáct, utekla z domova a musela se o sebe nějak starat. Ukrývat se před lidmi, kteří jí chtěli ublížit.

Tohle nebezpečí hrozilo odjakživa, cíhalo za každým rohem. Tak po nějaké době usoudila, že když už má na zádech namalovaný terč a dokáže přinutit ostatní, aby pykali za své činy, může využít své schopnosti pro dobrou věc. Čím víc zločinců oloupi-la, tím víc nepřátel si nadělala.

V jistém bodě se vůči tomu stala imunní.

Jameson Neally jí však předešlý den ukradl záchrannou síť. Už dávno se necítila takhle... bezmocná. Panebože, nejradši by ho zabila. Ale nepatřila k téhle sortě lidí.

Nikdy z ní nebude člověk, jakým se málem stala. I když přesně k tomuhle ji rodiče vychovali.

Kinley zaskřípala zuby a zasyčela: „Kde přesně jsou moje peníze?“